

И никой дума не пророни тамъ,
и съ погледи въ замая упоени
последваха по дирите и те
къмъ белите асфодобни полени, -
тамъ за където яя последенъ пътъ
отвожда къмъ последнята отрада,
и да където съ изстълъ лекъ и гордъ
върви тя, все тъй хубава и млада.

Прехласнатъ гледа Омиръ, и въ прехласъ
"Света една такава хубостъ видя!"
пошепна той, - "Живота я позна, -
и на живота тя се не посвдѣя.

Живота е слана за хубостѣта;
добре смъртъта че овреме превари
и я отведе... преди ^{да е} той
съ тлетворния си дѣхъ да я поквари:

~~свѣтовностѣта~~ преди да затѣми
омаята божественна у нея..."
И той глава приведе и нададъ
се заедно улѣти съ Одисея.

и Омиръ да пакъ не

къ възмущена по д. М

и да е

сѣ вънѣ си

154
инв. № 289